

ТѢ.

ТѢ почивать въ хладний гробъ зарити.
О, тѢ бѣха отъ насъ по-честити —
Въ врѣмена на смръть тѢ живи бѣха
И живѣха
Съ своя духъ, свѣтильникъ на свѣста.
ТѢхний спомень слави юношѣта.

Ще ли падне сѣща честь за нази?
Нашѣта паметъ ще ли се запази
Въ бѣдущето? . . . Ние ужъ живѣемъ, —
Пиемъ, пѣемъ,
Благи думи лѣемъ изъ уста,
И душѣмъ гласѣтъ на свѣстѣта.

Наший духъ е духѣтъ на мръвило,
Като слабо надгробно кандило,
Изъ което е излѣнъ едея, —
То мъждѣе
Съ мъртавъ пламѣкъ, въ царство на смрътѣта.
Съ нея за насъ ще изгасне паметѣта.

Липиска.

И. П. Славейковъ.
